

L'home més sexy del món

Protagonista de dues noves pel·lícules, Sean Connery viu, després de 40 anys de carrera, una època d'or.

Si hi ha una tercera edat tota d'or, Sean Connery l'està vivint amb tota la plenitud. Després d'haver estat pare de Harrison Ford en el darrer *Indiana Jones* i de Dustin Hoffman en *Family Business*, ara, al llindar dels seixanta anys és protagonista de dues noves pel·lícules i en té en projecte dues més (*Highlander II* i, tot seguit, *Road show* amb Cher) i per si encara no n'hi ha prou ha estat elegit "l'home més sexy del món" per la revista *People*, vertader baròmetre dels gustos del públic. En quaranta anys de carrera, Connery mai havia estat tan sol·licitat ni tan ocupat o, com li agrada dir a ell, "tan ben pagat".

Connery treballa ara en el llançament de l'última pel·lícula, *The hunt for Red October*, que s'estrenarà a Europa la pròxima tardor. La pel·lícula és un thriller militarista entre submarins russos i nord-americans, basat en un best-seller de Tom Clancy, on Connery dirigit per John McTierny (*Dies Hard*) interpreta Marko Ramius, el comandant dissident del submarí rus Red October que, amb una tripulació d'incondicionals, deserta amb submarí i equipament cap als Estats Units i la llibertat. Buscat pels americans i perseguit pels russos, Ramius s'enfronta en una batalla de cervells amb l'analista de la CIA Jack Ryan (interpretat per Alec Baldwin).

Rússia és també el rerefons de la segona pel·lícula que Connery acaba de rodar al costat d'una fascinant Michelle Pfeiffer: *Russia house*, dirigida per l'australià Fred

Schepisi i basada en *La casa Rússia* de John Le Carré. Paciència si aquesta Rússia és encara la de les històries d'espies i de la guerra freda. El cinema és ficció, com subratlla Sean Connery en aquesta entrevista.

—Els Estats Units com a perenne símbol de llibertat, el submarí que escapa del règim soviètic... amb tot el que ha ocorregut recentment entre les superpotències, ¿no ha vacil·lat a l'hora d'acceptar el paper de Ramius en *The Hunt of Red October*?

—Sí, al començament, però només perquè quan vaig rebre el guió a Londres, deu dies abans de començar el rodatge, havien omès la pàgina del pròleg. Allí s'aclaria que la història té lloc el 1984, en una era pre-glasnost i pre-perestroika, quan encara podia sobreviure la idea d'un imperi del mal contra un imperi del bé, perquè fa un any no podia pensar ningú fins a quin punt canviarien les coses en les relacions entre l'Est i l'Oest. I realment és això el que em divertia: rodar una pel·lícula de 1984 com si fóra una pel·lícula històrica.

—Segons vostè, ¿com era un oficial rus el 1984? ¿En qui s'ha inspirat per a interpretar Ramius?

—La primera cosa que he fet ha estat cridar a John Milius, amb qui havia rodat *El vent i el lleó* i que, com a guionista, és un dels millors de Hollywood. Milius m'ha ajudat ha reescriure les rèpliques, però el personatge l'he inventat jo: la barba, l'accent, la manera de moure's i gesticular. Tenia al cap una espè-

cie de terme mitjà entre Stalin i Samuel Beckett i volia que fóra diferent, de colp i a primera vista, d'un oficial nord-americà.

—¿Quina és la diferència a primeravista entre un oficial americà i un oficial rus?

—Els soviètics són més autoritaris, amb uniformes més formals. Els americans són més planers. Aquesta era la impressió que em feien els mariners americans quan estava a la Marina Britànica, fa quaranta anys. Nosaltres anàvem endreçats, perfectes: ells, sempre amb jeans... I volia que aquesta diferència colpira la mirada perquè, al cap i a la fi, les pel·lícules són allò que es veu: quadros en moviment.

—Després d'aquesta pel·lícula vostè ha estat a Moscou i Leningrad per fer *Russia house*, ¿quina impressió ha tret de la nova Rússia?

—Havia estat a la Unió Soviètica fa vint-i-cinc anys amb Fernando Ghia per actuar en la primera producció italo-soviètica de la història. Quan, l'any següent, hi vaig tornar no podia creure el que veien els meus ulls. Fa vint-i-cinc anys els dos carrils centrals de tots els carrers estaven reservats per als cotxes negres del govern, el personatge que interpretava era un espia del KGB que no era gens aficionat a relacionar-se amb ningú. Cada dia em posaven un conductor diferent, de manera que ells em coneixien, però jo no tenia temps de conèixer-ne cap d'ells. Em pujaven i em deixaven com si fóra una maleta. Avui les

coses han canviat molt.

—*¿En quin sentit?*

—Encara hi ha alguna reticència a utilitzar els carrils centrals, però els intèrprets són joves i oberts i, ara que per primera vegada tenen l'oportunitat de queixar-se, se n'aprofiten al màxim. A l'hotel rep l'emissora americana

per cable CNN amb el periodista Dan Rather que entrevista l'alcalde de Moscou sense que ningú censure les seues obertes crítiques a Gorbaxov.

—*¿Havia llegit les novel·les de Tom Clancy i John le Carré abans d'interpretar-ne els protagonistes?*

—Clancy, no l'havia llegit mai. Quan em van oferir el paper, m'han enviat una casette amb la lectura dels llibres, una d'aquestes versions sintetitzades que tan èxit tenen a Nord-amèrica, però no aconseguia de seguir-la. No sé com s'ho fa la gent per escoltar-les. Potser, només en

les autopistes de Califòrnia, on es passen tantes hores al cotxe o potser les persones molt enfeinades que escolten el llibre mentre parlen per telèfon. De manera que l'he llegit quan ja s'havia acabat la pel·lícula i m'ha semblat interessant.

—*¿Què és el que més li ha agradat?*

—Realment el personatge de Ramius, un home que havia entès fins a quin punt aquell submarí era una arma de destrucció i no de defensa. Un home disposat a abandonar el seu país pel desig de pau.

—*¿I John Le Carré?*

—M'agrada molt. Havia llegit un esbós del guió i m'agradava immensament i vaig acceptar la pel·lícula sobre la base d'aquell esbós. En aquest llibre *Le Carré* expressa un gran romanticisme i una enorme comprensió de la situació russa a un nivell superior al de qualsevol altre llibre o pel·lícula. A més, m'agrada moltíssim, personalment: és molt simpàtic, fins i tot penso que s'hauria de dedicar a la interpretació. *¿Le Carré és un comediant nat!*

—*No puc resistir la temptació de fer-li una darrera pregunta un poc frívola: ¿quin efecte li ha produït el fet de ser elegit "l'home més sexy del món"?*

—No m'imagino que aquestes coses es puguin prendre seriosament. La meua dona, en canvi, estava molt feliç. De qualsevol manera m'ha plagut molt una cosa: fa uns dies, en els establiments Paramount, quan deixavem la taula després de dinar tres homes em van aplaudir calorosament. Em vaig girar i eren els tres més o menys de la meua edat, calbs i amb una bella panxeta... Evidentment, ¡sóc un bon model!

© Silvia Brizo / L'Espresso

Trad. Vicent Hernández Esteve

